

Отъ единъ килограмъ вода, взета отъ езерото на 2 VIII 1921 г., следъ като се изпарила, се добило 77 грама соль. Това ще рече, че солеността на Анхиалското езеро въ този моментъ е била 77‰, когато най-голѣмата соленостъ на прибрѣжнитѣ на Черноморски води не е по-вече отъ 18·5‰. Анхиалското езеро се явява като най-соленото Черноморското езеро по западния брѣгъ на Черно море. Ето защо то е било оценено и използвано за добиване морска соль още отъ дълбока древностъ. При това докато вкуса на обикновената морска соль е соленогорчивъ, то сольта, добита отъ Анхиалското езеро, по вкуса си се приближава къмъ камената соль. Причината за голѣмата соленостъ на водата отъ Анхиалското езеро се кри навѣрно въ подпочвенитѣ солни залежи, или минерални води, които вѣроятно извираатъ нѣкъде по дъното му, както и въ плиткостта му и окръжаващата го пѣсъчна повърхностъ, които спомагатъ за по-бързото нагрѣване и испарение на водитѣ му, отколкото тия на морето.

Температурата на водата на езерото изобщо презъ лѣтото е по висока отъ тази на морето, а презъ зимата е обратно — езерната вода е по-студена отъ морската. На 2 августъ 1921 г. е намѣрено, че температурата на езерната вода е 27·2 град., а на морската вода 26 градуса.

Цвятътъ на езерната вода е мжтенъ. Прозрачността на водата е малка, понеже има много водорасли, разни минерални частици и др.

Фауната на Анхиалското езеро е съвсемъ бедна. Най-много тукъ се срещатъ нѣколко милиметровитѣ червени рачета. Голѣмата соленостъ на водата пречи на живота на висшитѣ организми. Хвърлена риба или жаба въ езерото веднага умира. *Флората* е